

Manon Sikkel
met illustraties van Paula Gerritsen

Chocoladecake en paddenstoelen

een kerstverhaal

delubas

Mam, die man neemt de tv ook mee!

Abel ziet hoe een man in een grijze tuinbroek de televisie over het tuinpad naar buiten draagt. Voor de deur staat een vrachtwagen. De hele ochtend al zijn twee mannen bezig met het volladen van die verhuishwagen. Of eigenlijk met het leeghalen van Abels huis.

‘Over een tijdje, als we weer genoeg geld hebben, dan halen we onze tv terug, lieverd.’ Zijn moeder slaat een arm om hem heen en geeft hem een zoen op zijn hoofd.

Abel ziet hoe een van de verhuizers de laptop in de verhuishwagen zet. Bijna alles hebben ze uit zijn huis gehaald; de piano, tafels en stoelen, de bank, de cd-speler en nu dus ook de laptop. Alleen hun kleren en een paar boeken liggen er nog.

‘Wilt u hier even tekenen?’ Een van de verhuizers houdt Abels moeder een plankje met daarop een stuk papier voor.

Abel heeft zin om de man een schop te geven. Hij haat die man. En hij haat het dat zijn moeder en hij hun huis uit moeten, omdat ze de huur niet meer kunnen betalen.

‘Lukt het?’ vraagt zijn moeder wanneer ze later die dag door het bos fietsen. Abel wil eigenlijk zeggen dat hij bijna omvalt door al die plastic tassen aan zijn stuur, maar hij doet het niet. In de tassen zitten zijn kleren, zijn tandenborstel, twee boeken en zijn oude speelgoedbeer. Die beer hebben de verhuizers achtergelaten. Ze hadden beter zijn laptop achter kunnen laten, denkt Abel.

‘Kijk, daar is ons nieuwe huis.’ Zijn moeder wijst naar een grote caravan zonder wielen. Voor de deur staat een roestig trappetje en voor de ramen hangen vergeelde gordijnen.

‘Mooi,’ zegt Abel. Hij voelt tranen in zijn ogen prikken. Hij wil niet in een sta-

caravan wonen. Hij wil een gewoon huis, net zoals alle kinderen in zijn klas. En hij wil ook niet in een bos vol kerstbomen wonen. Hij haat bomen. 'Zullen we binnen kijken?' Zijn moeder houdt de deur open en kijkt Abel lachend aan.

Abel zet zijn fiets tegen een boom en zegt niets. Hij moet vreselijk plassen. Zal hij gewoon tegen een boom plassen in dit stomme kerstbomenbos?

'Best leuk, toch?' zegt zijn moeder, terwijl ze de keukenkastjes opendoet. 'Er zit zelfs een oven in.'

'Maar geen slaapkamer,' zegt Abel. Hij knijpt zijn neus dicht. 'En het stinkt naar kattenpies.' Hij snapt niet waar zijn moeder ineens zo vrolijk over doet. 'Kijk, we hebben een stapelbed. Daar kunnen we gezellig samen in,' zegt zijn moeder.

Abel zegt niks. Hij wil niet in een stapelbed met zijn moeder. Hij schopt tegen een keukenkastje. Met een klap valt het deurtje op de grond.

'Hè Abel, waarom doe je dat nou?'

Hij zou eigenlijk sorry moeten zeggen, maar hij knijpt zijn lippen op elkaar. Hij wil helemaal geen sorry zeggen. Hij is boos. Boos op zijn moeder, die de huur niet heeft betaald. Boos omdat ze nog steeds geen werk heeft. En boos omdat niemand haar werk wil geven.

Een paar jaar geleden was alles anders. Zijn vader leefde nog en zijn moeder speelde in een orkest. Toen ging zijn vader dood. En een jaar later had het orkest van zijn moeder geen geld meer en stond ze op straat. Ze verkocht haar viool aan een winkel in tweedehands muziekinstrumenten. Maar het geld dat ze ervoor kreeg was natuurlijk snel op. Sindsdien leven ze van heel weinig geld. Zo weinig, dat je er niet eens de huur van kunt betalen. En dan komen er op een dag mannen in grijze tuinbroeken om al je spullen weg te halen. En voor je het weet woon je in het bos in de stacaravan van je tante.

Hij knijpt zijn handen tot vuisten, zo kwaad is hij. Dan voelt hij de arm van zijn moeder om zijn schouders.

‘Niet boos zijn, liefje. Je zult zien dat het hartstikke leuk is om in het bos te wonen.’

Op school heeft Abel nog niets verteld over de verhuizing. Alleen de juf weet dat ze hun huis uit zijn gezet. Maar zij heeft beloofd om het aan niemand te vertellen.

Hij ligt met opgetrokken benen op bed. Morgenmiddag is het kerstdiner op school. De laatste dag voor de kerstvakantie.

Alle kinderen brengen iets te eten mee. En iedereen doet zijn mooiste kleren aan. Abel heeft geen mooie kleren. Bijna al zijn kleren zijn te klein of kapot. Vorige week had de juf alles wat nodig was voor het kerstdiner op het bord geschreven. ‘Wie wil er kippenpootjes meebrengen?’ had ze gevraagd.

Twee kinderen hadden hun hand opgestoken. Een ander kind wilde wel komkommerplakjes meebrengen en weer een ander beloofde om pannenkoeken te bakken voor de hele klas.

‘Dan zoek ik nog iemand die chocoladetaart wil maken,’ had de juf als laatste gezegd.

Abel zat op het puntje van zijn stoel. Hij dacht aan de doos van de voedselbank, waar hij en zijn moeder elke week naartoe gaan. Dat is helemaal geen bank, maar een oud gymlokaal waar ze gratis een kartonnen doos mogen halen met eten erin. Soms zitten er lekkere dingen in, zoals een blik ananas. Maar soms zitten er alleen maar vieze groenten in, zoals spruitjes of witlof. Het is eten dat anders weggegooid zou worden in supermarkten. In die doos zou nooit een chocoladetaart zitten.

‘Niemand die een chocoladetaart wil meebrengen?’ had de juf gevraagd. Abel stak zijn hand op. ‘Ik!’

De juf had hem verbaasd aangekeken, maar streepte toen toch het woord chocoladetaart door op het bord.

‘Weet je zeker dat je morgen niet naar het kerstdiner op school wilt?’ Abels moeder legt haar hand op zijn voorhoofd. ‘Je bent toch niet ziek of zo?’

‘Ik wil gewoon niet!’

‘Het is toch juist leuk, zo’n kerstdiner?’

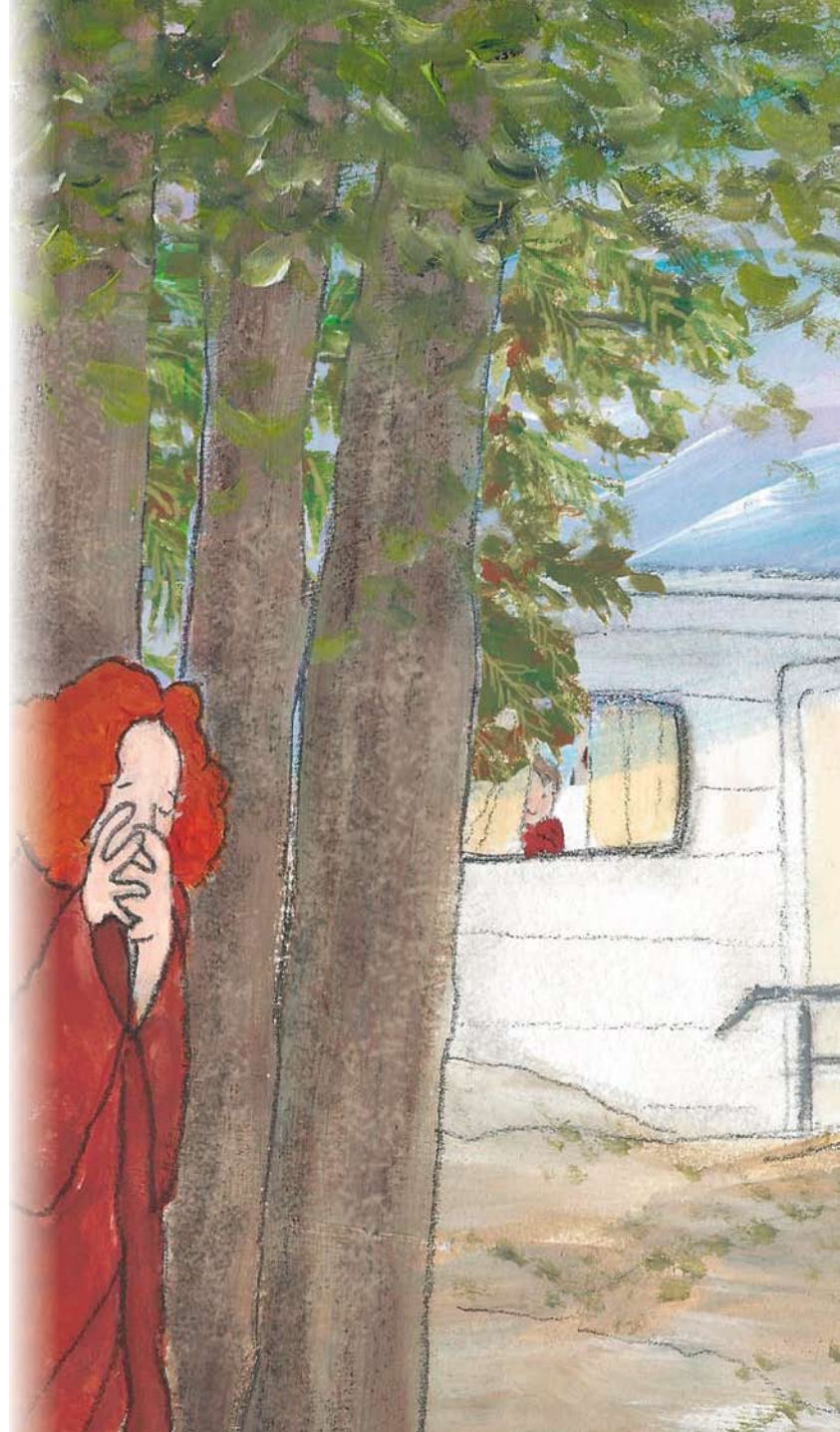
Abel wil zeggen dat hij eigenlijk best naar het kerstdiner zou willen, als hij maar een chocoladetaart had.

‘Nou ja, dan moet je het zelf maar weten. Ik ga een boswandeling maken.’ Zijn moeder doet haar jas aan en loopt zingend naar buiten.

Sinds ze in de caravan wonen, doet zijn moeder alleen maar vrolijk. Ze zingt en ze lacht en roept de hele tijd dat het zo avontuurlijk is om in een oude caravan in het bos te wonen. Dat ze net Pippi Langkous zijn. Behalve dat ze niet een koffer met gouden munten hebben.

Maar dan hoort Abel dat het zingen is overgegaan in iets anders. Hij gluurt door de vergeelde vitrage. Zijn moeder staat met haar rug naar de caravan tegen een boom geleund. Abel houdt zijn adem in. Hij hoort zachte snikken. Zou zijn moeder vaker huilen als hij het niet ziet?

Wanneer Abel de volgende ochtend wakker wordt, ziet hij overal kersttakken. Aan stukken touw hangen ze boven de deur en aan de lamp. Op tafel staat een plastic fles met water en wat dennentakjes erin. ‘Kijk eens, hoe gezellig!’ Zijn moeder staat neuriënd op een stoel met een bos kersttakken in haar armen. Abel krijgt een naar gevoel in zijn buik. Hij ziet nog voor zich hoe zijn moeder gisteren stond te huilen. ‘Ik heb een geweldige verrassing voor je,’ zegt ze, terwijl ze de laatste takken aan de plafonlamp hangt.

‘Ik hoef geen stomme verrassing!’ roept Abel. ‘Ik haat kerst en ik haat deze caravan en ik haat het bos en ik haat iedereen!’ Hij voelt tranen in zijn ogen prikken.

‘Abel...’ Zijn moeder legt haar hand op zijn schouder.

‘Laat me los!’ Hij pakt zijn jas en rent naar buiten. Twee wandelaars die hun hondje uitlaten, kijken verschrikt op.

‘Abel!’ roept zijn moeder hem achterna.

Hij rent het pad af, tussen de varens door, springt over takken en boomstammen. Hij rent zo hard, dat hij er steken van in zijn zij krijgt. Hijgend gaat hij tegen een boom staan. Weer voelt hij tranen in zijn ogen. Dan voelt hij tranen over zijn wangen. En ineens staat hij heel hard te huilen. Hij heeft allang spijt dat hij zo boos is weggerend.

Hij schopt tegen een paddenstoel. Het ding vliegt door de lucht. Hé, dat lijkt wel eekhoortjesbrood! Dat kun je eten. Even verderop ziet hij nog veel meer dezelfde paddenstoelen staan. Paddenstoelen zoeken, dat deed hij vroeger altijd met zijn vader. Hij mist hem. Ineens krijgt hij een idee. Hij gaat zijn moeder verrassen met gebakken paddenstoelen, net als toen zijn vader er nog was.

Terug bij de caravan ziet hij dat zijn moeder kaarsen op tafel heeft gezet. Hun nieuwe huis ziet er eigenlijk best gezellig uit, zo midden in het bos met kaarslicht door de ramen.

‘Waar was je nou naartoe?’ vraagt zijn moeder, die aan de kleine tafel zit. Haar stem klinkt bezorgd.

‘Dat is geheim,’ zegt Abel. Hij houdt zijn handen op de zakken van zijn jas, die vol paddenstoelen zitten.

‘Ik ben blij dat je terug bent,’ zegt zijn moeder.

‘Is het goed als ik iets bak? Iets uit het bos, dat je heel lekker vindt.’

‘Als het maar geen everzwijn is, die zijn altijd zo taai.’ Abel hoort zijn moeder grinniken.

‘Nee, het is een eland, nou goed?’ Hij haalt de paddenstoelen uit de zakken van zijn jas. Voorzichtig wrijft hij de aarde eraf. Hij zet de koekenpan op het vuur en laat er een klontje boter in smelten. Met een keukenmesje snijdt hij de paddenstoelen in plakjes. Daarna legt hij ze in de hete boter.

‘Wat ruikt dat heerlijk,’ zegt zijn moeder.

Abel glimlacht. Hij zet de pan met gebakken paddenstoelen op tafel. ‘Dit is mijn cadeau voor jou,’ zegt hij. ‘Ik heb ze zelf geplukt.’

‘Moet ik die eten?’ Zijn moeder kijkt geschrokken naar de pan. ‘Weet je zeker dat ze niet giftig zijn?’

‘Natuurlijk zijn ze niet giftig, ik ben niet gek. Eekhoortjesbrood kun je gewoon eten.’ Om het te bewijzen prikt hij met een vork in een stukje paddenstoel.

‘Heb je wel eens van de groene knolamaniet gehoord?’

Abels vork blijft in de lucht hangen. ‘De groene wat?’

‘De groene knolamaniet is een van de giftigste paddenstoelen ter wereld. Eén hap en je gaat beslist dood.’

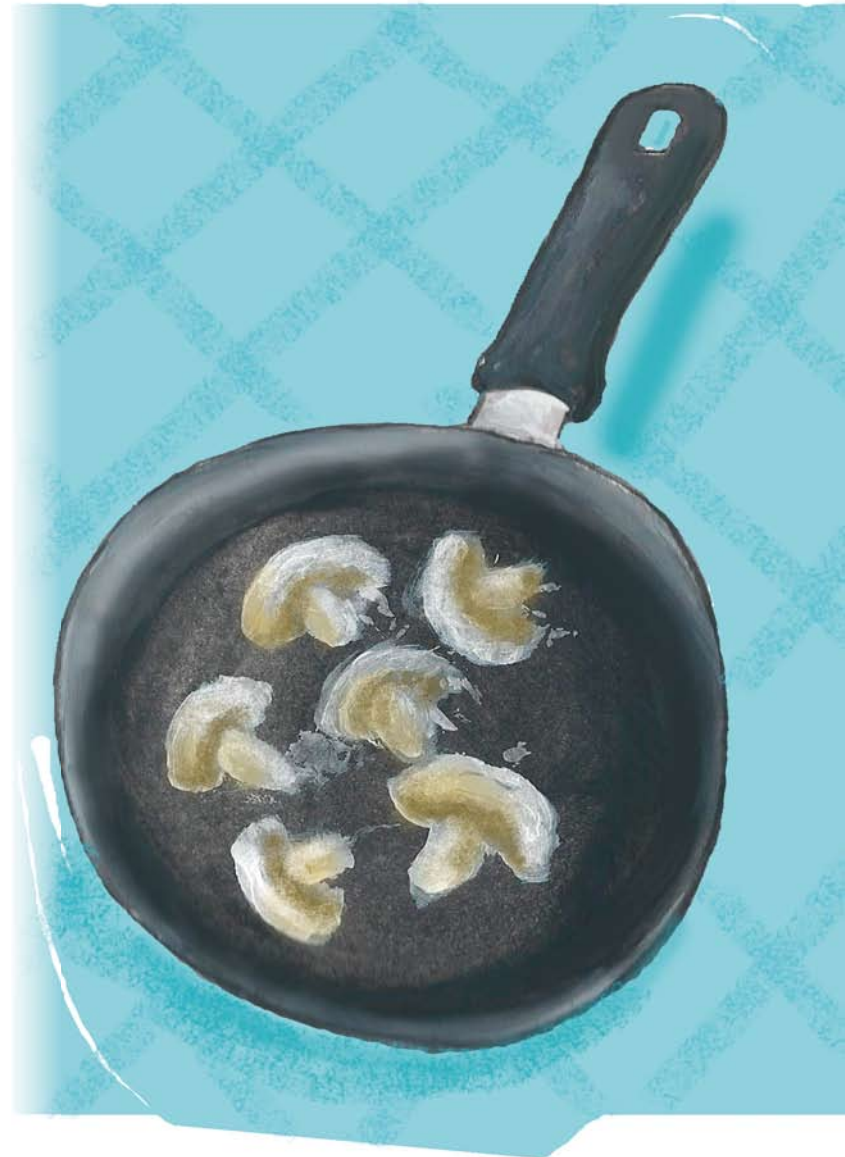
‘Je ziet toch dat deze niet groen zijn,’ zegt Abel. Hij brengt de vork naar zijn mond.

‘Niet doen!’ gilt zijn moeder. Ze buigt zich over de tafel en trekt de vork uit zijn hand. Met haar elleboog stoot ze tegen de kaars, die omvalt tegen de plastic fles met takken. Het water uit de fles stroomt over de tafel. Met een sissend geluid dooft de kaars.

‘Je had bijna de caravan in brand gestoken,’ zegt Abel.

‘En jij had ons bijna vergiftigd,’ antwoordt zijn moeder.

‘Zijn ze echt giftig?’ Teleurgesteld kijkt hij naar het bord gebakken paddenstoelen, waar nu de omgevallen dennentakken overheen liggen.

‘Ja, lieverd, je hebt echt hartstikke giftige paddenstoelen geplukt. Kom, dan gooi ik ze weg en dan pak ik gelijk iets lekkers dat in de voedseldoos zat.’ Met grote ogen kijkt Abel naar de chocoladecake die zijn moeder uit de kast haalt.

‘Je mag hem meenemen naar het kerstdiner op school,’ zegt ze.

Abel staart naar de cake.

‘Hij is niet giftig, hoor.’

Abel kan er nu ook om lachen. ‘Sorry,’ zegt hij.

Zijn moeder glimlacht. ‘Je bedoelde het goed. Dank je wel, lieverd. Dan heb ik nu een verrassing voor jou.’

‘Was dat niet die cake, dan?’ vraagt Abel verbaasd.

Zijn moeder schudt haar hoofd en lacht geheimzinnig. ‘Luister maar,’ zegt ze. Ze staat op en pakt iets onder de tafel vandaan. Abels mond valt open. Het is een viool!

Zijn moeder zet de viool onder haar kin en begint te spelen. Abel krijgt een brok in zijn keel. Wat is het lang geleden dat hij zijn moeder viool heeft horen spelen. Ze speelt nog net zo mooi als vroeger. Toen ze met kerst nog een echte kerstboom hadden, toen er nog een televisie was en een computer. Toen zijn vader nog leefde.

Het laatste beetje boosheid over de verhuizing is in één keer weg. Hij heeft geen computer, maar hij heeft wel de liefste moeder van de hele wereld. Een moeder die prachtig viool kan spelen.

‘Dit is het mooiste kerstcadeau dat ik ooit heb gekregen,’ zegt hij, wanneer zijn moeder stopt met spelen. En hij meent het nog ook.

‘Er hoort nog iets bij,’ zegt zijn moeder. Uit haar zak haalt ze een kleine, goudkleurige envelop. ‘Maak maar open.’

TEGOEDBON VOOR EEN COMPUTER, staat er op het papiertje in de envelop.

‘Maar mam...’ Hij wil zeggen dat het veel te duur is, maar zijn moeder legt

haar vinger op zijn lippen om aan te geven dat hij stil moet zijn.
'Je kent dat grote hotel aan de rand van het bos wel, hè?'
Abel knikt. Hij komt er elke dag langs als hij naar school fietst.
'Ik hoorde dat daar vaak een klein orkestje speelt in het restaurant. Een paar dagen geleden ben ik er eens langsgegaan om te vragen of ze misschien nog orkestleden konden gebruiken. En wat blijkt? Ze hadden net een violist nodig.'
'Dus je hebt weer werk!'
Moeder knikt en lacht. 'Ja, en ik heb mijn eigen viool terug. Ik heb hem gisteren gehaald bij de winkel waaraan ik hem had verkocht. Hij was er gelukkig nog.'
'Had je daar dan geld voor?'
'Ik had alvast wat geld van het orkest gekregen zodat ik hem kon terugkopen. En van mijn eerste salaris koop ik voor jou een computer. Met dat spelletje, hoe heet het ook alweer? Mine-dinges.'
'Minecraft.'
'Ja, dat.'
Abel springt op en slaat zijn armen om zijn moeders nek. 'Je bent de liefste moeder van de hele wereld!'
'En jij de liefste zoon van de hele wereld. Nou ja, behalve wanneer je probeert me te vergifigen.'

© Uitgeverij Delubas, Drunen

www.delubas.nl

Auteur: Manon Sikkel | Illustrator: Paula Gerritsen

Redactie: Anneriek van Heugten | Vormgeving: Judith Brinkman

Alle rechten voorbehouden.

